

*Verujem,
pomagaj moji neveri
Mr 9, 24*

Vsebina

- **Uvod**
- **Osrednja tema:** Prijateljstvo s svojim telesom
- **Utrinek:** Zaljubljeni kralj
- **Medsebojni odnosi:** Resnica se začne z dvema
- **Skupina SRCE v javnosti:** Študijski dan za družino
- **Tema januarskega srečanja:** Psihična nezrelost in ničnost zakona
- **Aktualno:** Srečanje cerkvenih sodišč
- **Odmevi:** VIŠARJE 2008
Duhovne vaje za razvezane
- Koledar prireditev v marcu, aprilu in maju
- **Za vas smo prebrali:** Ljubezen umije spomin
- Oglasi, obvestila

Gospod Jezus,
ko gledam tvoje darove
in svoje odgovore,
ko stopim pred tebe z iskrenim srcem,
kakor zahteva tvoj pogled,
ne najdem bolj resničnih
in primernih besed, kakor so te:
»Verujem, pomagaj moji neveri.«

Gospod Jezus,
ko gledam sebe kot verujočega
in kot Cerkev
in ko nato pogledam tebe,
ne znam drugega kakor zajeceljati:
»Verujem, pomagaj moji neveri.«

Gospod Jezus,
kakšna bedna usoda
za tvoje življenje in tvojo besedo,
da si ju zaupal v moje roke,
v naše roke!

Gospod Jezus,
živel si na zemlji skromen in ponižen.
Da bi ostal tu na tem svetu,
si izbral skromno in ponižno znamenje.
Ti, ki si sprejel
skromno vero tega očeta božjastnega dečka,
sprejmi tudi našo vero.

Primi nas za roko in nas vzdigni.
In tudi mi bomo vstali.

Tonino Lasconi

Uvod

Marec je čas, ko se spomnimo žena in mater in se morda bolj kakor sicer zavedamo veličine njihovega poslanstva. Prav postni čas pa nas prek križevega pota spominja tudi na trpljenje, ki ga je morala prestati Marija, ko so ji pod križem položili v naročje umrlega sina, zasramovanega in ponižanega. Kakšna neizmerna bolečina jo je morala prevevati! Pa vendar je verovala, tako pa dala zgled in upanje številnim materam v njihovih preizkušnjah. Velika noč je temelj našega verovanja, upanja in zavedanja, da smo neskončno ljubljene prav v naših preizkušnjah. Osmišljaj nam vse trpke izkušnje, padce, bolečine, občutke osamljenosti, saj vemo, da nas Jezus prav v najtežjih trenutkih neskončno ljubi in nam daje moči, upanja in tolažbe. Ne želi naše popolnosti, pač pa nam stoji ob strani, ko nam je najtežje, ko se počutimo zavržene, izdane, oropane dostojanstva, upov, radosti življenja. Ne sprašuje, ne obsoja, ne pridiga - preprosto z nami je. S križem nas spodbuja, nam kaže našo pot in nam s svojim vstajenjem daje vero in upanje v naše vstajenje. Vsem bralcem želim, da bi na poti v veliko noč občutili Njegov ljubeči objem, da bi se ga zavedali in lahko radostno vzklikali: »Verujem, Gospod!«

Helena

Spoštovati svoje telo. Se z njim spraviti, ga ceniti, mu zaupati in ga ljubiti. Ali si ne želiš tega tudi ti, prijatelj moj? Živeti, kakor da moje telo ni nekaj zunaj mene, ampak ljubljeno del mene, nerazdružljivo povezan z vsem, kar mislim, delam in doživljam. Naše zahodnjaško razmišljanje nas je razdelilo na tisoč nepovezanih koščkov, delitev pa je vedno boleča in škodljiva. Velikonočni čas nas vabi, da ponovno poskušamo zaživeti večjo edinost v samem sebi. To bomo lahko posredovali družini in družbi. Večja je poenotenost mojega bitja, večja bo moja življenjska moč in ustvarjalnost. To velja za posameznika in za skupino.

Dediščina stoletij je materijo in duha spremenila v sovražnika. Spremlja ju učinkovito in potuhnjeno prepričanje, da je materija slaba in duh dober. Ponesrečeni prevod materije in duha sta telo in duša. Naše telo imamo za vir vsega zla in vseh razvad. Gnostiki smo in manihejci, nas učijo stari učbeniki. V dobri veri so nam vse to vtepli v glavo in kri. Pri verouku smo se učili, da so sovražniki duše trije: svet, hudobni duh in meso. Sovražniki, s katerimi smo v nenehni vojni. Svet so bili vsi tisti, ki okrog nas živijo površinsko in ogrožajo našo duhovnost. Hudi duh je imel roge in rep. Meso pa je bilo naše telo. Telo, ki ga je Bog ustvaril z neskončno ljubeznijo in umetniškimi navdihom. Telo, brat moje duše in sopotnik mojega bivanja. Ves ta čudež čutov, funkcij in življenja je bil moj sovražnik. Žalostna izdaja. Vtihatapljanje pete kolone. Večno nezaupanje do neizogibnega sovražnika. Slaba družba na moji življenjski poti. Večinoma imamo zahodnjaki res malomaren in slab odnos do svojega telesa. Da bi bili duhovni, ga moramo vkleniti v verige. Bratomorna vojna.

Beseda zatajevanje v lat. je *mortem facere* (ubiti). Sv. Benedikt se je ovijal z robidami, sv. Frančišek Asiški drgnil s snegom, sv. Frančišek Ksaverij je skakal v ledeno reko ipd. Trpinčenje telesa v namišljeno dobro duše najdemo v vsej zgodovini. Še danes nas nekje čudno grize vest, če dobro poskrbimo za svoje telo.

Telo pa ni bilo razvrednoteno le iz asketskih razlogov. K temu sta močno pripomogla intelektualizem in racionalizem. Eden najgenialnejših izumiteljev vseh časov Thomas Edison (uradno potrjenih 1097 njegovih izumov) je izjavil: "Moje telo nima druge vloge kakor podpirati možgane." Telo je veliko več kakor to. Vsak telesni del je prav tako dragocen in pomemben kakor možgani. Primerjanje ni dobro. Gre za to, da v sebi zaživim bivanjsko držo priznavanja, sprejemanja in prijateljstva do vsega, kar sem. Če vse zaobjamem v veseli hvaležnosti, imam možnost, da spet dosežem svojo temeljno poenotenost in organsko celovitost. Za večni blagor mojega življenja in moje naloge v tem svetu. Tudi svet ni sovražnik, ampak delo ljubečega Očeta ter družina bratov in sester, z motnjami, nerazumevanjem in odpori. Zavedajmo se skupnega izvora in cilja, ki ga imamo. Sprejmimo polnost, za katero Bog od vedno želi, da bi jo živeli.

Vzhodnjaki večinoma živijo veliko bliže zemlji kakor mi zahodnjaki. Zato imajo bolj neposreden smisel za celovitost človeškega bitja. Npr.: ko gremo molit, ni dovolj imeti le "čisto dušo", ampak tudi telo. Ko molim, molim ves, celotna oseba, ne le z dušo. V molitvi stopi v sožitje z Bogom tudi telo in nagonsko čuti Stvarnikovo moč in ljubezen, ki me ta hip ustvarja. Zato ne moremo moliti umazani in premočeni. Tudi telo potrebuje svojo nedolžnost v vseh porah kože. Ko se zjutraj umijem z mrzlo vodo, me osveži, me spomni na odrešujoče znamenje krsta, ki me umije od zunaj zato, da bi to počasi zaživel tudi s srcem. Telo ima pri molitvi pomembno vlogo: drža, dihanje, mir čutov, stik z okoljem in edinost s celotnim stvarstvom. Bog ni abstrakten, ni ideja.

Lahko se vprašam še, kako skrbim za telo pri študiju, pri delu ipd. Tudi hrana je sveta, zato ker je telo tempelj Svetega Duha. Potemtakem je pravi odnos do hrane hvaležnost in spoštovanje. Enako je obed obred češčenja. Prehranjevanje je molitev. Telo je intimni in nenehni spremljevalec vseh naših dejanj. Če si pridobimo njegovo zaupanje v pomembnih trenutkih, lahko vsak korak spremenimo v psalm, vsak gib v liturgijo in vsak vdih v dejanje ljubezni. Kako diham? Ali sem prijatelj svojega dihanja?

Evropejci pridemo na plažo otovorjeni z radiem, revijami, hrano in igrami, da bi nam čas hitreje minil. Načelno smo na plaži zato, da bi se naučili objema sonca, vode in peska. Če se nenadoma ulije ploha, se plaža takoj sprazni. Toda, ali se nismo prišli namočiti? Odidemo zato, ker dežja ni bilo v načrtu. Nismo blizu naravi, ki jo lahko uživamo v valovih ali nevihti. Ujeti smo v svoje abstraktne ceremonije. Zavrnamo vodo, čeprav smo prišli na plažo zaradi vode in stika z naravo. Dan je pokvarjen. Naše telo želi biti blizu naravi, je njen sorodnik. Dobrodošle plohe. Popestrijo dan. **(Podarite si odličen priročnik: Ivan Platovnjak in Jože Roblek, Moliti s telesom, dušo in duhom: molitveni priročnik, Župnijski zavod Dravlje, 2005).**

Neki kralj se je noro zaljubil v revno, a privlačno mladenko in je ukazal, da jo privedejo v njegovo palačo. Imel je resen namen, da se z njo poroči in da to revno dekle postane kraljica.

Skrivnostno pa je mladenka zbolela prav tisti dan, ko je prestopila prag kraljeve palače. Stanje se ji je hitro slabšalo. Poklicali so najbolj znane zdravnike in zdravnice kraljestva. Ničesar niso mogli narediti. Uboga mladenka je bila na meji življenja in smrti.

Kralj je ves obupan ponudil polovico kraljestva tistemu, ki bi jo ozdravil. A nihče se ni opogumil. Prišel je star modrec in prosil, ali sme na samem govoriti z bolnim dekletom. Po pogovoru ga je kralj ves neučakan sprejel.

»Veličanstvo,« je rekel modrec, »imam zdravilo za vašo zaročenko. Je zelo boleče zdravilo ..., vendar ne za dekle, temveč za vas, veličanstvo.«

»Povej mi, kakšno je!« je zaklical kralj. »Poskusili ga bomo, pa naj stane, kar hoče!«

Modrec se je zazrl kralju v oči in mu rekel: »Deklica je zaljubljena v enega vaših vojakov. Dajte ji dovoljenje, da se poroči z njim, pa bo ozdravela.«

Kralj je obnemel. Preveč je ljubil mladenko, da bi jo pustil umreti. Dovolil je njeno poroko z vojakom. Tako je ozdravela, kralj pa je postajal iz dneva v dan bolj žalosten. Začel je hirati. Tako je že opešal, da je bil na smrtni postelji.

Takrat so poklicali modreca, ki je ozdravil dekle. Starec je prišel h kraljevi postelji, a je žalostno zmajal z glavo in zamrmral: »Ubogi kralj! Zanj ni pomoči! Nihče ga namreč ne ljubi tako močno, kakor ljubi on.«

* * * + *

Zato je moral Bog na zemlji umreti. Njega nihče ne ljubi tako močno, kakor ljubi On sam.

Da se mi stvari zgodijo,
Lahko načrtno posredujem,
Da jih sam povzročim.
Res, začeti moram pri sebi;
Vendar ne smem končati pri sebi:
Resnica se začne z dvema. (Walter Tubbs)

Otroci, katerih starša se razumeta in ljubita, so srečni tudi zato, ker uživajo v sreči dveh, zanje najpomembnejših bitij na svetu. Če ljubezen ugasne in partnerstvo pride na razpotje, kot roditelja oba potrebujeta veliko moči in modrosti, da ohranita stike na takšni spoštljivi (celo prijateljski) ravni, da bi otroci ob ločitvi čim manj trpeli. Žal pa sta pogosto žrtev lastnega čustvovanja, bolečin in zamer, ki ju zapeljejo v napačno smer, ko presojata vedenje drug drugega in se nanj povsem napačno odzivata. Otroci dobijo sporočilo o njuni medsebojni oddaljenosti, znotraj katere ni več varnosti, in se zato razcepijo tudi sami v sebi. Prevzame jih strah, da bodo izgubili še drugega od staršev, krivijo se, ker je eden od njiju odšel, ali pa padejo v žalost, razvijejo različne oblike neprilagojenega vedenja in so naenkrat neuspešni v šoli.

V obeh primerih - pri mami, ki ostane z otroki, in pri očetu, ki jih zapusti - je veliko trpljenja in žalosti, globoke posledice in bolečino pa trpijo predvsem otroci. In resnica o vzrokih za nastale razmere seveda ni ena sama. Zrelo ravnanje vključuje polno odgovornost *obeh* staršev in nadaljevanje izvajanja starševskih nalog - v novih okoliščinah, ko je partnerstvo ugasnilo!

Po razvezi partnerja velikokrat zamrzneta možnost kulturnega pogovora in rednih medsebojnih stikov, potrebnih zaradi izmenjave podatkov o otrocih in usklajevanja vzgojnih prijemov. Ugasnejo tudi očetovi odnosi z otroki - ali jih odklanjajo oni sami ali pa jih v tem zavestno (velikokrat pa tudi nezavedno) s svojim vedenjem in neposrednim okrivljanjem očeta za težave, ki jih tarejo, usmeri v takšno vedenje mama. In vendar prav na mamino breme, ker otroci večinoma ostanejo z njo, da spodbuja gradnjo mostu do očeta, in vsak dan naleti na probleme z razlago, zakaj so ostali sami. Ker pa ima tudi sama s seboj veliko opravka ter je zaskrbljena za preživetje in novo organiziranje družinskega življenja, je njeno breme kar težko.

Ko stiki stečejo, lahko ponovno nastopijo težave, če se otrok znajde razklan med sistemoma, katerih oblikovalca imata velikokrat še naprej težave drug zaradi drugega - zato je treba dajati otroku podporo z obeh strani. Ta pa je mogoča le ob strpnem odnosu in v dobro otrok usmerjeni komunikaciji med staršema.

Veliko poguma in moči je potrebno, da se presodijo *stvari takšne, kakršne so, in da se vidi resnično vedenje*, tudi z drugega zornega kota (partnerjevega). Osebna prizadetost in občutki krivde, želja po maščevanju in kaznovanju, sram in razočaranje močno obarvajo in popačijo presojo o ravnanju drugega od staršev. Tako lahko postane tudi lastno vedenje v odnosu do otrok, čeprav morda nezavedno, način, po katerem partnerja drug drugega »kaznujeta« - vse pa se zlomi na otroku, ki okameni, zmeden med obema.

Velikonočni čas je čas globoke teme, preizkušenj, izdajstva, krivice in smrti. Je čas velikih sprememb, potrebnih, da bi se rodilo Novo življenje. Resnično ljubiti, pomeni želeči srečo drugemu, nevezano na nas same. To je brezpogojna ljubezen, ki je najbolj znana v odnosu mati-otrok. (Tega se je dobro spomniti tudi, ko se otroci osamosvajajo in nas zapuščajo.) Zrela ljubezen se ne ravna po načelu:

»Ljubil te bom, če me boš ti ljubila; tvoja ljubezen je pogoj za mojo!«, temveč:

»Ljubim te, ker ne morem drugače! Lahko, da mi nobeno tvoje ravnanje ne bodo všeč, in vendar te ljubim!«

Torej je treba zbrati moč in sprejeti, kadar srce (ali kaj drugega) odpelje partnerja stran od nas. To sicer ne zmanjša bolečine ločitve in odhajajočega ne odreši starševskih dolžnosti! Na začetku je veliko težav, bolečine in prizadetosti zaradi partnerjevega/roditeljevega odhoda ... Lahko pa za vaše in nadaljnje življenje otrok to postane začetek nove poti, polne nepričakovanih izzivov in priložnosti:

**Dve poti sta se razhajali v rumenem gozdu
In žal mi je bilo, da nisem mogel prehoditi obeh.
Popotnik le ene poti sem dolgo stal
In zrl v daljavo, kolikor daleč je neslo oko ...
Čeprav sem vedel, kako pot se k poti vije,
Sem dvomil, ali se bom še kdaj vrnil.
Vzdihujoč bom o tem pripovedoval
Nekje čez mnogo mnogo let:
Dve poti sta se v gozdu razšli in jaz,
Jaz sem izbral manj izhujeno,
In to je bilo tako pomembno. (Robert Frost)**

Poskusite iz velikonočne skrivnosti črpati moč in trenutni življenjski položaj vzeti kot priložnost, da stopate po novih in drugačnih poteh, ki obljublajo Novo življenje.

Poiščite tiste male stvari, ki vas osrečujejo, in skrbite, da boste sami, predvsem pa da bodo otroci videli vašo usmerjenost *naprej v življenje* - da se ne oklepate žalosti (čeprav je nekaj časa opravičeno imela svoj prostor), maščevanja in preteklosti. Dovolj ste jokali, da so solze doslej že izprale masko žalosti z vašega lica. Pokažite otrokom nasmejan obraz in s svojim ravnanjem izpričajte, da se zavedate, da življenje ni, kar si želimo ali pričakujemo, da bo, in da prevzimate odgovornost za način, kako se z njim spopadate.

Življenje je neskončno polno presenečenj in čudes. Življenje je zdaj in tukaj! Je sosledje enkratnih, neponovljivih izkušenj. In sami ste prvi in najpomembnejši vzor in popotnica v življenje za svoje otroke. Ali bi zmogli poskusiti?

Kjer obstaja navezanost, obstaja tudi neresničnost.
Kajti resničnost je sprememba
in upirati se spremembi,
pomeni živeti v neresničnosti ...
Biti sprejemljiv za lepoto spreminjanja,
pomeni odpreti vrata uma v tisto,
kar je resnično, v tisto, kar je večno. (H. Beusekom)

Veselo velikonočno izkušnjo vam želim in z Lučjo blagoslovljene Poti, ki se odpirajo pred vami!

SKUPINA SRCE V JAVNOSTI

PREDSTAVITEV SKUPINE SRCE NA ŠTUDIJSKEM DNEVU ZA DRUŽINO V ŠENTJERNEJU

Zapisala: Helena Reščič

Apostol Pavel pravi: »... priganja nas ljubezen Kristusova« (2 Kor 5,14), zato vse, kar hočemo in delamo, storimo iz ljubezni - ker nas je On prej ljubil. Tudi srečanje **ŠKOFIJSKI ŠTUDIJSKI DAN O DRUŽINI** je sad delovanja Božje ljubezni, ki je po Svetem Duhu izlita v naša srca, zato je naša želja, da ta dan drug drugega opogumimo v Gospodu.

Tako se je začel študijski dan v Šentjerneju na Dolenjskem v soboto, 9. februarja, na katerega sem bila vabljen kot predstavnica skupine SRCE.

Po uvodnem nagovoru škofa Glavana smo prisluhnili premišljevanju p. Tadeja Strehovca o kulturi življenja. Na področju družinske pastorale so na Dolenjskem žive naslednje dejavnosti: priprava na zakon, zakonske skupine, v Novem mestu deluje FDI (Frančiškanski družinski inštitut), kateheti, skupina starejših Abraham, po zaslugi uglednega dolenjskega duhovnika g. Franceta Dularja pa tudi skupina SRCE Dolenjska. Vse našete skupine so se navzočim predstavile s kratkim opisom delovanja.

Vesela sem bila, da smo dobili priložnost predstaviti naše poslanstvo in cilje ter opisati dejavnosti, ki jih organiziramo v skupini SRCE. Tako lahko najbolje pokažemo, da je družina tudi nam silno pomembna, da se po najboljših močeh trudimo ohranjati to osnovno celico družbe in tudi z druženjem v skupini pomagati drug drugemu k osebni in duhovni rasti, poglobljanju vere, tako pa posredno pomagati h kakovosti odnosov in vzgoje v naših družinah.

NOVA SKUPINA SRCE V ZALOGU PRI LJUBLJANI

V četrtek, 27. marca bo ob 20. uri prvo srečanje nove skupine SRCE v Zalogu pri Ljubljani (župnišče na Cerutovi 20, tel.. (01) 528 0338)

Vse, ki vam je Zalog blizu, prisrčno vabimo, da se udeležite prvega in seveda vseh naslednjih srečanj.

Skupina nastaja na pobudo duhovnikov, g. Milana Gerdena iz Fužin ter g. Perčiča iz Zaloga.

Prisrčno vabljeni, da z molitvijo ali obiskom podprete novo nastalo SRCE

Ob koncu januarja se nam je na srečanju pridružil dr. Stanislav Slatinek. 25 let je že duhovnik, 13 let pa dela na cerkvenem sodišču. Napovedal je sprehod čez »delček« razveze zakona. Spoznava, da iz zgodb ne moremo sestaviti teorije, ki bi veljala za vse. Vsakič ko se sreča z razpadom zakona, stoji pred veliko uganko. V knjigi *Zakon, ki ga ni bilo* dr. Slatinek opisuje primere, ko se je zakon srečno začel in žalostno končal.

Na predavanju nam je predstavil nekaj statističnih podatkov in pomen afektivne psihične nezrelosti v zakonu. Po statistiki je število razvez od leta 1999 do 2006 naraslo za še enkrat toliko. Povprečna starost pri razvezi je med 35 in 40 let. Prvo krizno obdobje nastopi v prvih petih letih zakona in nekateri mu ne uspejo pobegniti. Drugo krizno obdobje je po petnajstih letih – ko otroci odhajajo, ni več toliko zunanjih skrbi. Partnerja bi se morala posvetiti sebi, a se ne znata. Otroci zavirajo razvezo zakona. En ali dva otroka nista dovolj močna vez, to je nekakšna pomoč, da zakonca lažje živita zakonsko življenje.

Poudarjena je bila pomembnost ZRELOSTI in SPOSOBNOSTI za zakon. Sposobnost še ne predpostavlja zrelosti in obratno. V človeku je več plasti – duševne, duhovne in družbene razsežnosti. Če je nekdo »pozabil« nekaj razvijati, se to pozna vse življenje. Razvojna pot zrelosti vodi prek otroštva, mladoletnosti in odraslosti, ko naj bi bil človek zmožen notranje svobode, kritične sposobnosti, zrelosti, razsojanja. Pri polnoletnosti (kanonska st. zrelosti) se predpostavlja afektivna psihična zrelost (sposobnost za odločitve, odnose, nadzor čutov, nagonov, presojanje pravic in dolžnosti, zrelost za kritiko, mnenja, logiko ...).

Simptomi afektivne psihične nezrelosti se lahko kažejo v oslABLJENI volji. Privolitev naredi zakon, to je dejanje volje. Odvisna volja se kaže v osebni krhkosti in pomanjkanju samostojnosti. Znamenja afektivne nezrelosti kaže tudi infantilna osebnost. Opazna je »prizadeta volja«, ki se odziva »nerazsodno«. Patološki procesi prizadenejo voljo in razum.

Torej, ob sklenitvi zakona naj bi bila oseba zrela in sposobna. Vedela naj bi, v kaj vstopa.

Ob zaključku predavanja je dr. Slatinek odgovarjal na vprašanja o zmoti v osebi, zmoti v lastnosti osebe in nezrelosti.

V sredo, 30. januarja 2008, je v samostanu šolskih sester sv. Frančiška Kristusa Kralja v Repnjah pri Vodichah potekalo letno srečanje cerkvenih sodnikov metropolitanskih cerkvenih sodišč iz Ljubljane in Maribora. Navzočih je bilo 18 sodnikov in drugih strokovnih sodelavcev. Bistvena naloga cerkvenih sodišč na ravni škofij je pastoralna, saj ugotavlja (ne)veljavnost zakramenta sv. zakona, ki si ga podelita dva krščena, pri čemer vodi ustrezne pravne postopke.

Navzoče sta pozdravila predsednik (oficial) metropolitanskega sodišča v Ljubljani **p. dr. Viktor Papež OFM** in **dr. Stanko Ojnik**, oficial metropolitanskega sodišča v Mariboru. Predavanju dr. Andreja Sajeta o simulaciji zakona je sledil pogovor o aktualnih temah. Srečanja se je ob sklepu udeležil ljubljanski nadškof msgr. Alojz Uran.

P. dr. Viktor Papež OFM je omenil 25. obletnico razglasitve *Zakonika cerkvenega prava (ZCP)*, ki je izšel 25. januarja 1983. Novi *Zakonik* je v življenje Cerkve in njeno pastoralno poslanstvo ter sodniško prakso vnesel nove poglede in poudarke. Delo na cerkvenih sodiščih je postalo pastoralno delo v službi ljudem, ki iščejo rešitve za življenjske težave in zakonski polom. Papež Benedikt XVI. pravi, da »cerkveni sodniki opravljajo zelo pomembno pastoralno delo v Cerkvi«, in spodbuja, da bi ostali »zvesti ljubezni do resnice in pravičnosti«.

Dr. Stanko Ojnik je povzel nagovor [papeža Benedikta XVI.](#) s tradicionalnega srečanja za sodnike glavnega sodišča katoliške Cerkve - *Rimske rote* - 26. januarja letos. Med drugim je poudaril pomen študija razsodb tega sodišča, ki so osnova in precedens za pisanje razsodb. *Rimska rota* letos obhaja stoletnico delovanja v sedanji obliki.

Dr. Andrej Saje je kot sodnik metropolitanskega sodišča v Ljubljani predaval o simulaciji zakramenta sv. zakona (prim. kan. 1101 ZCP). *Zakonik cerkvenega prava* v poglavju o zakonski privolitvi namesto izraza simulacija (lat. simulatio) uporablja izraz izključitev (lat. exclusio) zakona ali kakšne njegove bistvene lastnosti, kakršne so enost, nerazveznost, roditev otrok in blagor zakoncev. Pri sklenitvi zakonske zveze, ki je za katoličane pogodba in hkrati zakrament, se domneva, da je notranja duševna privolitev v skladu z zunanjimi besedami ali znamenji, ki so uporabljene pri poročnem obredu. Če oseba privolitev v zakon hlini, gre za *popolno* ali *delno simulacijo*. Kadar govorimo o popolni simulaciji, oseba zakrament sv. zakona izključi v celoti, pri delni simulaciji pa samo kakšen del zakona, npr. zakonsko zvestobo. Za ničnost zakona mora biti na sodišču dokazano, da je vsaj eden od zakoncev med poročanjem privolitev v zakon hlinil s pozitivnim dejem volje, se pravi zavestno in hote. Za razglasitev ničnosti zakona je potrebno, da je dokazano hlinjenje enega zakonca vsaj v eni bistveni zakonski razsežnosti. Pri dokazovanju imajo pomembno vlogo verodostojne priče in drugo dokazno gradivo.

Navzoči so govorili tudi o drugih odprtih in aktualnih vprašanjih ter o tem, kako bi hitreje zaključevali odprte sodne postopke, da bi bilo manj sodnih zaostankov. Poudarili so, da naloga cerkvenih sodišč ni samo raziskovanje ničnosti zakona, ampak tudi pomoč zakoncem v krizi, ki morda še lahko najdejo pot do sprave.

Klic Helene Reščič in njeno povabilo na romanje na Višarje sta me zelo razveselila, čeprav prvotno nisem imela namena iti zaradi svojih obveznosti. Vendar, če si nekaj resnično želiš in tudi kaj narediš v to smer in če je to Božja volja, se zgodi, kar se je meni:

Zjutraj navsezgodaj, 2. februarja, sem stala pred cerkvijo sv. Jožefa in se skupaj z drugimi srčki odpravila na pot. Dobra volja in veselo razpoloženje nam je pomagalo, da smo vmes kar pozabili na deževno in prav nič spodbudno vreme. Med vožnjo proti končnemu cilju smo prijetno klepetali, se smejali in sprejeli medse še enega romarja - jezuita Robina Schweigerja. Bil je nadvse vesel, da gre z nami, in nam je ves čas vlival upanje, da če prevozimo samo še ta in ta predor megle, se bo prikazala jasnina.

Tako smo prispeli do vznožja Višarij. Vsak si je vsadil v srce svoj romarski namen. Podali smo se navkreber po pešpoti, ki je bila na začetku ledena in nevarna. Da znajo biti naši srčki zagnani, so pokazali tudi, ko smo se začeli vzpenjati. Z veliko hitrostjo smo hodili navkreber, da sem jih komaj dohajala. Ob poti so bile zasnežene bele kapelice križevega pota. Vili, naš duhovni voditelj, nam je pojasnjeval pomen teh postaj. Ko smo stali pred njimi in molili, je rahlo naletaval sneg.

Na vrhu ni bilo tistih lepih in toplih sončnih žarkov kakor lani - Višarje so bile bele, zasnežene in mrzle. Narava se mi je nenadoma pokazala v drugi luči. Prvič v tem letu/zimi sem doživela sneg. Stopili smo v kočo na pijačo in kratek klepet, se preoblekli, pomalicali in tako okrepani odšli v hladno cerkev. Tam smo imeli mašo, ki sta jo vodila p. Vili in p. Robin. Lepe Vilijeve misli in prošnje pri maši, ki so bile namenjene meni za rojstni dan, so mi veliko pomenile, saj me je pri tem zajel prijeten občutek topline in hvaležno ga nosim v sebi še zdaj. Darila, ki ste mi ga srčki podarili pred mašo, nisem pričakovala, vendar ga sprejemam kot izraz vaše pozornosti in dobrega namena. Podarjeni rožni venec z Višarij bom uporabljala med molitvijo za nas srčke, da bi nam Višarska kraljica pomagala v težavah in pošiljala mir, da bi ostali povezani v dobrem duhu, prav takem, kakršen je bil med nami, ko smo v cerkvi v krogu objeti zapeli pesem Mi se imamo radi. V tem prijetnem ozračju smo se na vrhu razšli: nekateri so se odločili, da gredo v dolino peš, drugi smo se peljali z gondolo.

Ko sem se vračala proti domu, sem se počutila zelo lahko in sproščeno, saj sem na višarski oltar položila svoja bremena. Bila sem vesela, da sem prestavila obveznosti in šla na romanje, saj smo se imeli zares lepo. Prepričana sem, da smo tam gori ujeli tudi kak košček Božje milosti zase in da bomo Marijin blagoslov ponесли med svoje najdražje in vas, ki se niste mogli udeležiti tega romanja.

Na koncu bi se rada in prav prisrčno zahvalila Heleni Reščič in Vilmi Moderc ter vsem drugim srčkom in srčicam, ki vsako leto zagnano-srčno organizirajo izlet na Višarje, tako pa pomagajo krepiti duhovno rast nas vseh, utrjevati naše prijateljske vezi in vračati vero v Ljubezem.

Tokratne duhovne vaje so bile še posebno milostne, če sodim po odzivu in številnih prispevkih. Ker ni mogoče objaviti vseh hkrati, bo nekaj misli počakalo na prihodnjo številko.

Vsem, ki ste se odzvali in bili pripravljeni svoje občutenje deliti z bralci glasila, velik »Bog lonaj«!

DOKLER SEM NA SVETU, JE MOJA NALOGA - POSTATI LUČ SVETA

Na tokratnih DV sem se »spopadla« z razkrinkavanjem notranjih iluzij o smislu življenja in slepoti, ki vpije po oziranju na Kristusa. Ravno spopad s skušnjavami je položaj, ko se ustavim pred samo sabo. Pogled vase je težaven, zahteva velik napor predvsem v delu, ko poskušam preseči negativna in razdiralna čustva.

Svet pogostokrat doživljam kot zloveščo norost. Nezmožnost spopasti se s situacijami, ko sem napadena, zlorabljen ali se mi godi krivica, me sili, da se odmikam in zapiram v svoj svet, ograjen z zapahi strahu, nemoči, napuha in lastne pomembnosti. V tem svetu ni prostora za Jezusa, za njegovo zdravilno in opogumljajočo besedo. Ne sprejemam ga kot edinega gospodarja mojega življenja. Vse moči in energijo vlagam v nenehen TRUD dokazovanja, kako zmorem sama in nikogar ne potrebujem. To povzroča utrujenost, zlovoljnost, maščevalne misli, ki »mesarijo« po notranjosti, žrejo moč in energijo, predvsem pa zastirajo pogled na lepoto življenja.

Zaradi vsega naštetega so DV potrebne, saj nakažejo pot, ki vodi v odrešenje. Druženje, možnost pogovora z duhovnim voditeljem, predvsem pa čas, ki v tišini še bolj razkrije vso bedo notranje ranjenosti, so tiste svetle točke, ki lomijo zapah. Pred odprtino me čaka Jezus in mi govori: »Ti si moja ljubljena hči, s tabo imam veselje.« Srečanje z njim rojeva novo upanje, saj me vsakokrat, ko sprejem njegovo povabilo, spomni, da je moja naloga »biti luč, dokler sem na tem svetu«. To pa sem lahko le v občestvu z brati in sestrami.

Hvala p. Viliju, ker je v pripravljenem gradivu uporabil dvojino. Ob branju točk sem zaradi tega močno občutila lastno vrednost. Tako pa je potrdil, da smo vsi na isti barki. Hvala vsem, ki nas je v tem kratkem in dragocenem času družila ena sama Jezusova zahteva: **vstani in hodi!**

Veselim se že naslednjih DV.

Metoda

Duhovne vaje v postnem času leta Gospodovega 2008, ki jih je za nas pripravil p. Vili, so bile zame in vse druge okušanje nebes. Pater nas s svojimi darovi prebuja, predvsem v spoznanju, kako zelo nas ljubi ON, ki je šel za nas na križ.

Želela bi povabiti vse, ki še omahujete: udeležite se DV, ki jih vodi p. Vili. Pridite, to je »ogelj za solze«.

Olga

LJUBEZEN DO KONCA

Ljubezen spada k duhovnim vajam. Med njimi premišlujem to največjo skrivnost, ki nam jo je in nam jo še podarja Jezus. Bila sem polna krivde in osamljena, zavržena, nisem znala ljubiti. Pater Vili pa mi je s pogovorom odprl oči. Vem, da sem zmožna pokazati ljubezen svojim bližnjim, predvsem svojim otrokom oz. zakladom, kakor jih sama imenujem. Jezus se me je v molitvi ljubeče dotaknil in zavedela sem se, da sem zmožna spoštovati sebe in se sprejemati takšno, kakršna sem.

Vsak dan poskušam živeti z besedo: »Ti si moja ljubljena hči.« Zaupam v Božjo besedo. Je hrana za telo in dušo. Spremlja me tudi sredi doline vsakdanjega življenja, ko se name zgrnejo oblaki, ko ne čutim notranje preobrazbe. Potrebujem oboje: izkustvo Božje bližine in vero, ki izhaja iz poslušanja in me vodi v Božjo skrivnost. In DV me s tišino in molitvijo uvedejo v skrivnost troedinega Boga v meni. Molitev pogloblja mojo ljubezen do Boga.

Domov odhajamo z otroki, polni Božje ljubezni, ki nas je umirila. Za predavanje in nova spoznanja se iz srca zahvaljujem p. Viliju. Hvala tudi sestram za prebivanje v samostanu, varstvo otrok in odlično hrano. Na naslednjih DV se spet vidimo. Naj bo naše življenje polno Božje ljubezni in Božjega miru. Želim vam mirne in blagoslovljene velikonočne praznike.

Družina Pogačar Zupan (Tea in sinovi David, Borut, Anže)

Koledar prireditev v marcu, aprilu in maju

SPOVEDOVANJE v DSJ: V cerkvi sv. Jožefa na Poljanah v Ljubljani so jezuiti na razpolago za spoved ali duhovni pogovor v naslednjih dneh in urah: v ponedeljek, torek, sreda, četrtek, petek in sobota od 11.00 do 12.30 in od 17.00 do 19.00. Ob nedeljah uro pred popoldansko mašo od 15.00 do 16.00 in od 17.00 do 19.00. Več o pripravi na spoved na spletnih straneh: <http://jezuiti.rkc.si/jozef/?id=12&fmod=12>

Vsako sredo ob 20h so v kapeli Duhovnega središča sv. Jožefa v Ljubljani **DUHOVNI VEČERI**. Namenjeni so učenju novih oblik molitve. Skozi leto se zvrsti več voditeljev, ki predstavijo različne načine molitve, v "letu družine" predvsem družinsko molitev. Razpored duhovnih večerov v aprilu in maju:

- 26. 3. 2008, vodi Milan Debeljak, tema: Družinski oče, pesnik (predstavitev čudovite zbirke sonetov)
- 2. 4. 2008, vodi p. Mio Kekić DJ, tema: Družinska duhovnost in partnerstvo
- 9. 4. 2008, vodi p. Mio Kekić DJ, tema: Družinska duhovnost in zdravje
- 16. 4. 2008, vodi p. Mio Kekić DJ, tema: Duhovnost starševstva
- 23. 4. 2008, vodi p. Mio Kekić DJ, tema: Delo, kariera, poklic in družinska duhovnost
- 7. 5. 2008, vodi p. Janez Poljanšek, tema: "Kje je tvoj brat Abel?" (1 Mz 4,1-16)
- 14. 5. 2008, vodi p. Janez Poljanšek, tema: Noetovi sinovi (1 Mz 9,18-29)
- 21. 5. 2008, vodi p. Janez Poljanšek, tema: Lotove hčere (1 Mz 19,30-38)
- 28. 5. 2008, vodi p. Janez Poljanšek, tema: "Ne prepirajva se, saj sva brata" (1 Mz 13,1-18)

SEMINARJI:

- Kako razvijati samozavest in samospoštovanje? Vabimo vas na seminar **Spodbujanje razvoja samozavesti in samospoštovanja**. Opozarja na ključni pomen samospoštovanja pri učiteljih, starših in otrocih. S predavanji in vajami osvetli povezanost med osebnostjo, vedenjem in učno (ne)uspešnostjo. **Vodi:** mag. Silvo Šinkovec s sodelavci. **Kotizacija:** 95,00 EUR. **Samoplačniki:** 65,00 EUR. Izvedba: Celje, 18.-20. 4. 2008. **Prijave:** do 10. 4. 2008, 01/43-83-987, dkps.seminarji@gmail.com.
- DKPS vabi na seminar **Osebni dnevnik:** III. izvedba: 11.-13. 4. 2008 (1. del) in 16.-18. 5. 2008 (2. del). **Trajanje seminarja:** 32 ur. **Število udeležencev:** do 60. **Ciljna skupina:** posamezniki ali skupine. **Vodi:** mag. Silvo Šinkovec s sodelavci. **Prijave:** 01/43 83 987, dkps.seminarji@gmail.com.
- **DAN OSEBNEGA DNEVNIKA.** Namenjen je vsem, ki so že bili na 1. in 2. delu seminarja *Osebni dnevnik*. **Trajanje:** 8 ur. **Število udeležencev:** do 60. **Vodi:** mag. Silvo Šinkovec s sodelavci. Izvedba: 26. 4. 2008. **Prijave:** 01/43 83 987, dkps.seminarji@gmail.com.

POMOČ:

Svetovalnica za pomoč ljudem v stiski

V okviru DSJ - ZSI je začela delovati **Svetovalnica za pomoč ljudem v stiski**, v okviru katere svetovalci pomagajo v osebnih stiskah, pri težavah v odnosih, vzgoji in partnerstvu, razvezanim in na področju oseb s posebnimi potrebami.

Info in naročanje: vsak delovni dan med 13-14 uro po tel. 01/2322-077.

DOM DUHOVNOSTI SV. B E N E D I K T A, KANČEVCI:

SAM, SAMA Z OTROKI od 23. do 25. maja 2008 in od 12. do 14. septembra 2008

Dvodnevno srečanje ob koncu tedna za razvezane in/ali ovdovele starše,

ki so zaradi spleta življenjskih okoliščin ostali sami pri skrbi in vzgoji otrok ali ne živijo z njimi. Vodita mag. Dušica Grgič in br. Miha Sekolovnik. Spoznali se bomo, se družili in si med seboj podelili izkušnje. Poskrbeli bomo za sprostitev telesa (telovadba, relaksacija) in duha (skupinski, individualni pogovori in svetovanje).

Pridite sami ali z otroki. Za **otroke** bo potekal vzporedni program.

Obvestite znance in prijatelje, ki bi jih program utegnil zanimati! Več podatkov o bratih kapucinih in dejavnostih v Domu duhovnosti na spletnem naslovu: <http://kapucini.rkc.si>

INFORMACIJE IN PRIJAVE - čim prej v Domu duhovnosti sv. Benedikta, Kančevci 38,

9206 Križevci v Prekmurju, tel.: 02 554 11 38, GSM: 041 705 042, e-pošta:

dom.duhovnosti.kancevci@rkc.si, ali pri voditeljici: mag. Dušici Grgič, univ. dipl. psih.,

GSM: 051-244-893, e-pošta: dusicagrgic@yahoo.com

Dragi SRČKI, vas in vaše otroke vabimo

v SLAŠČIČARSKO DELAVNICO.

Pekli bomo v **nedeljo, 27. aprila 2008**, od 15^h do 18^h

v Domu Matere Terezije v Ilirski Bistrici.

Osnovni material za pecivo (moko, margarino, sladkor, pecilni prašek)

bodo dale na razpolago sestre, drugo prinesite s seboj.

Prijavite se po e-pošti (vilma.moderc@siol.net)

ali SMS-sporočilu (031 321 652).

Nekaj peciva bomo darovali v dobrodelne namene.

Vabljeni.

Od 2. do 3. maja skupina Srce pripravlja

SRČKOVO POT PO E6

od Hrastovelj do Strunjana

Podroben opis poti boste prejeli naknadno, za informacije in prijave pa je na voljo

Marjana Kos (031 344 808 ali e-pošta: marjanca.kos@guest.arnes.si).

Za vas smo prebrali: **LJUBEZEN UMIJE SPOMIN**
Avtorica: dr. Katarina **KOMPAN ERZAR**
Pripravil: Vili *Granda*

Založba: Mohorjeva družba, 2006

Dr. Katarina Kompan Erzar, rojena 1971 v Ljubljani, je doktorirala iz psihologije na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Od leta 1998 je strokovni vodja Frančiškanskega družinskega inštituta in supervizorka ter vodja programa pomoči družinam, ki se srečujejo s problemi fizičnega, čustvenega in spolnega nasilja. Je docentka pri podiplomskem programu Zakonska in družinska terapija na Teološki fakulteti v Ljubljani. Ima bogate izkušnje iz svojega terapevtskega in raziskovalnega dela. Izšlo je že več njenih knjig: Odkritje odnosa (2001), Skrita moč družine (2003), Ljubezen umije spomin (2006).

Ljubezen umije spomin je ena izmed knjig, ki so se me v zadnjem času najbolj dotaknile in mi pomagale razumeti mene samega. Knjiga je sestavljena iz treh delov. V prvem nam spregovori o razvoju otroka, njegovih čustev in njegove navezanosti ter opozori na »stranpoti«, ki jih prinese napačna vzgoja ali neustrezno družinsko okolje. Dotakne se tudi povsem telesne podlage našega razmišljanja in čutenja (naši možgani).

V drugem delu, ki je zame osebno daleč najpomembnejši, pa spregovori o navezanosti v odrasli dobi, prouči različne tipe navezanosti ter pojasni razliko med zdravo in nezdravo navezanostjo. Spoznanje, da sem odraščal kot nezaželen otrok v nezdravi navezanosti, je bilo zame izredno travmatično. Pojavilo se je zanikanje, pojavilo se je upiranje, pojavil se je dvom. Vsi omenjeni procesi so v tej knjigi zelo dobro opisani. Toda prav to dejstvo – dejstvo mene kot nezaželenega otroka – je dokončno postavilo sestavljanko mojega življenja v obliko, ki jo lahko razumem in sprejemam. In kar je v knjigi najbolj čudovito, je novo upanje: kako lahko odrasla oseba z močjo svoje volje in odgovornega obnašanja spremi svojo preteklost iz ne varne navezanosti v svojo prihodnost z varno navezanostjo! In tu je tudi bistvo naslova: Ljubezen umije spomin. Le če bomo dovolj ljubili, imamo možnost, da v intimnih odnosih, ki edini omogočajo našo osebno rast, naredimo prehod iz nezdrave v zdravo navezanost, tako pa prekinemo »prekletstvo« naših prednikov, ki ga sicer prenašamo na naše otroke!

V zadnjem delu je predstavljenih še nekaj konkretnih situacij, ki nam pomagajo razumeti, kako vzvodi naše podzavesti vplivajo na oblikovanje naše navezanosti.

Knjiga je zahtevna, napisana sicer poljudno, vendar z uporabo strokovnih izrazov, ki nekomu brez predznanja psihologije morda niso blizu. Toda trud, ki ga boste vložili v branje, se vam bo prav gotovo bogato povrnil.

Oglasi, obvestila

- **Prihodnje srečanje** skupine v tem šolskem letu bo v ponedeljek, **21. 4. 2008**. Sledili bosta še srečanja: 26. 5. 2008 in 23. 6. 2008.
- Na voljo je še nekaj **majic večjih konfekcijskih števil** z emblemom skupine SRCE po ceni 8 EUR.
- **Prostovoljne prispevke** lahko oddate na vsakem srečanju skupine SRCE **ge. Cvetki Videnič**. Če vam bolj ustreza, jih lahko nakažete na transakcijski račun Rezidence sv. Jožefa, št. 02014-0253671357, s pripisom: za skupino SRCE (darovi za Duhovno središče, Nova Ljubljanska banka, d. d., podružnica Moste).

* * *

- **Vsa glasila skupine SRCE so na voljo na spletni strani jezuitov:** <http://jezuiti.rkc.si/?q=node/view/40>. Tudi sicer ste vabljeni, da obiščete to stran, saj so na njej sveži podatki o dogodkih, duhovnih vajah ...
- Vsi bralci glasila SRCE ste nagovorjeni, da ga popestrite in obogatite s svojim prispevkom. Pošljite ga po e-pošti: helena.rescic@kks-kamnik.si, ali na naslov: Helena Reščič, Ljubljanska 21e, 1241 Kamnik.